

17. søndag efter trinitatis

3 Lovsynger Herren
kollekt + gt læsning
270 Luk øjne op, o kristenhed
epistel+ trosbekendelse
325 Jeg ved et evigt himmerig
Prædiken
321 O kristelighed
Altergang: salmer?
52 Du herre Krist

Jeg satte alt mit håb til Herren, og han bøjede sig ned til mig og hørte mit råb om hjælp. De ord siger egentlig det hele. Gud har bøjet sig ned til os, og han hjælper os, virkeliggør det, vi håber, må ske.

Disse ord hørte vi i den første bibelske læsning i dag. Det er ord fra Salmernes bog i Det gamle Testamente. Ordene forkynder det, som er forudsætningen for, at dette hus blev rejst, denne kirke og dets tårn bygget - tårnet, som nu står smukt og fornyet efter det store arbejde med renoveringen – ordene forkynder det, som muliggør, at vi nu sidder her og samles til gudstjeneste: Gud har bøjet sig ned til os, hørt vores råb om hjælp. Og han nærer fortsat håbet i os.

Det er Gud, som hjælper os med at stå fast, og det er Gud, sådan som salmisten forkynder det, som lægger os en ny sang i munden, en lovsang til Gud.

Håb

Hvad er håb? Håb er at vente med fortrøstning. Det er ikke tilfældigt, at håb knyttes til tro, for så vidt det at håbe er at vente i tillid. Tro og tillid er tæt forbundne. Tro er fast tillid til det, der håbes på.

Det kristne håb, er knyttet til troen på Gud, som vores frelser. Håbet er båret frem af Gud, hans kærlighed, godtgjort i hans søns opstandelse påskemorgen fra de døde. Det er ham, som bøjer sig ned til os og hører vores råb om hjælp.

Det kristne håb er således at leve i treklangen, triaden, af den tro, det håb og den kærlighed, Gud skænker os.

Håbløse tider

”Der er ikke noget sikkerhedsnet...”, sådan indledte forfatteren Hans Otto Jørgensen fornylig en artikel i en af de landsdækkende aviser. Han fortalte om sin bror, der efter mere end fyrre år i landbruget nu er gået konkurs. Hans Otto Jørgensen anklager i artiklen politikerne og os alle for ikke at have øje for en mand, som hans bror, der gennem alle årene har arbejdet mellem 14 og 16 timer dagligt for at drive sin egen ejendom. Vi er for ligeglade med hinanden, hører jeg ham sige. Vi tager for lidt ansvar for hinanden.

Hvad angår landbruget, så er mælkepriserne faldet, så landmanden taber på hver liter, han producerer. Broren har ellers fulgt med tiden, fået flere og flere dyr, investeret og lagt alt sit arbejde i det, men det kan simpelthen ikke køre rundt. Nu vil banken så ikke låne ham flere penge, han kan, som forfatterens slutter blot få lov til at bo på gården og passe landbruget for banken ”frem til lukketid”.

”Der er ikke noget sikkerhedsnet”, begynder artiklen, og den slutter med ordene: ”Så det fortsætter. Lidt endnu. Frem til lukketid.” Jeg tænker disse formuleringer mere end nogen griber tidsånden. Det er ord ikke kun til at beskrive en fortvivlende situation for mange landmænd i dag, men ordene rammer også en bredere stemning, en følelse i tiden, som præger vores forståelse og tilgang til de opgaver, som forestår:

En følelse af at leve i en mere usikker tid, hvor sikkerhedsnettet bliver stormasket, og hvor vi nemmere falder igennem. Forventningerne og håbene til fremtiden er minimale. Den næste generation kan ikke forvente samme materielle fremgang, som den vi i min generation har fået del i. Desuden vokser usikkerheden frem pga. terror og krige, globale udfordringer mht. natur, miljø, befolkningstilvækst og folkevandringer. Forhåbningerne om fredelig sameksistens i verden svækkes. Dertil føjer sig ulemperne ved digitaliseringen og den ny teknologi: fremmedgørelsen og tilside-sættelsen af det enkelte menneske, som forsvinder i systemverdenen.

Vi lever i en mere frygtsom tid, hvor fremtidsudsigterne synes mørkere end for tyve år siden. Men omvendt kan man jo også sige, at det ikke er første gang, at truslerne synes store og forventningerne er små. Tænk blot tilbage på efterkrigstidens atomtrussel, frygten for paddehatteskyerne og jordens udslættelse. Menneskets magt til at ødelægge er fortsat stor og er endda øget, men den destruktive kraft, som bor i vi mennesker, er i og for sig uændret. Så derfor, hvordan tidsånden end er, om den er optimistisk og lys, båret af store drømme og smukke idealer, eller om den er præget af usikkerhed og dystre fremtidsudsigter, så er der altid brug for håb for ver-

den og håb for os. Et håb, som er større end det, vi mennesker selv kan løfte ind i tiden og virkeligøre i verden.

Tilflugt hos Gud

Lykkelig den mand, der tager sin tilflugt til Herren og ikke vender sig til dæmoner og til dem, der søger løgneguder, fortsætter den samme gammeltestamentlige salmist senere i sin salme. Det handler om at følge Gud, sådan som toldereren Levi, Alfæus søn, gør det i evangeliet i dag. Han sidder i sin toldbod, og så kommer Jesus forbi hans forretning, og Jesus siger blot til ham: Følg mig. Og Levi rejser sig og følger straks Jesus.

Følg mig

Et er, hvordan de skriftkloge og farisæerne forarges over Jesus, at han tager toldereren, den urene, til sig, spiser i hans hus og idet hele taget vil vide af ham. Forargelsen, eller måske rettere mistænksomheden i dag, er nok en anden: "Hvad er det for noget, sådan at følge en anden mand? Er toldereren blevet radikaliseret? Tænk sig, sådan at forlade sit hjem. Og de andre disciple: Peter, han var fisker, og han forlad også brat sin båd sammen med sin bror." Ud fra tidens politiske dagsorden ville disciplene nemmest blive betegnet som unge radikaliserede mænd.

Vi skal, som salmisten siger det, ikke vende os mod dæmoner og løgneguder og følge enhver, som taler til dit hjerte og forenkede sind. Løgneren, demagogen og den lysende folkeforfører, som vil binde dig en ny ideologi på ærmet eller bruger din egen vrede og misundelse i kamp mod andre mennesker for at udstøde og ekskludere, skal du være på vagt overfor. Ligesom du skal være på vagt overfor den, som giver dig lyse drømme og løfte om, at blot du søger et andet sted hen, så er din lykke gjort. Vi mennesker er tvetydige.

Men at følge Jesus er at følge Gud, og idet Gud netop er den Gud, som ud af kærlighed har skabt verden, i sin søn frelser os fra døden og med sin Ånd nærer troen og håbet i os, så har vi i ham intet at frygte.

Følg mig, siger Jesus til Levi, og med de ord tænker han på hver og en af os. Hvor meget verdens bekymringer end nager os, hvor svagt håbet og troen end ulmer i os, så gør et følgeskab med ham en verden til forskel. I ham møder vi den flamme, som gør det tydeligt, hvad vi er givet i livet, og som

gør det klart, hvad vi skal gøre, nemlig elske Gud og elske og værne om den, som er svag. Det er at leve på Jesu ord: Kom, følg mig.
I Jesu navn. det ske. Amen